

JEDNA

„Tút, tút!“ zavolá Lindsay. Před pár týdny ji moje máma seřvala, že za pět minut sedm ráno troubí na klakson, a tohle je její řešení.

„Už letím,“ odpovím, i když už vidí, jak se hrnu ze dveří a snažím si obléknout kabát a zároveň nacpat desky do tašky.

V poslední vteřině mě zezadu zatahá moje osmiletá sestra Izzy.

„Co je?“ Prudce se otočím. Jako všechny mladší sestry, i ona má radar na chvíle, kdy mám moc práce, kdy jdu pozdě nebo kdy telefonuju se svým klukem. To jsou přesně ty momenty, kdy mě začne otravovat.

„Zapomněla sis rukavice,“ řekne, jenže to zní jako „Zapomněla fif wukavice.“ Neumí R ani S, ale na logopedii chodit odmítá, i když si z ní všechny ostatní děti ve třídě dělají legraci. Tvrdí, že jí se líbí, jak mluví.

Vezmu si je od ní. Jsou kašmírové a ona je nejspíš umazala burákovým máslem. Každou chvíli ji vidím s prsty ve sklenici. „Co jsem ti říkala, Izzy?“ pokárám ji a štouchnu ji doprostřed čela. „Nesahej na moje věci.“ Zahihňá se jako idiot a já ji musím strčit dovnitř a zavřít za ní dveře. Kdyby záleželo na ní, chodila by za mnou celý den jako pejsek.

Než se dostanu z domu, Lindsay se už netrpělivě vyklání z okýnka Tanku. Tak říká svému autu, obrovskému stříbrné-

mu range roveru. (Vždycky, když v něm jedeme, aspoň jeden člověk řekne: „Tohle není auto, to je nákladák.“ A Lindsay tvrdí, že by se klidně mohla čelně srazit s kamionem a vyšla by z toho bez škrábnutí.) Ona a Ally jsou z nás jediné, kdo mají auto, které je skutečně jejich. Ally má malinkou černou Jettu, které říkáme Minima. Já si občas můžu od mámy půjčit její Accord; chudák Elody se musí spokojit s prastarým béžovým Fordem Taurus, co patří jejímu otci a už skoro nejezdí.

Vítr nefouká, ale je hrozná zima. Obloha je dokonale světlemodrá. Zrovna vyšlo slunce, vypadá slaboučké a vodnaté, jako by se zrovna přelilo přes obzor a bylo moc líné, než aby se utřelo. Na dnešek hlásili bouřky, ale to člověk nikdy neví.

Sednu si vedle řidiče. Lindsay už kouří a koncem cigarety ukáže na kafe od Dunkin' Donuts, co mi koupila.

„Bagely?“ zeptám se.

„Vzadu.“

„Sezamový?“

„Jak jinak.“ Sklouzne po mně pohledem, když vyjíždí od chodníku. „Pěkná sukně.“

„Ta tvoje taky.“

Lindsay kývnutím poděkuje za kompliment. Ty naše sukně jsou totiž stejné. Za celý rok jsou jen dva dny, kdy Lindsay, Ally, Elody a já záměrně nosíme totéž: Pyžamový den během Ducharšského týdne, protože jsme si loni o Vánocích všechny koupily u Victoria's Secret stejnou soupravu, a Kupidův den. Strávily jsme tři hodiny v obchodním centru a hádaly se o to, jestli půjdeme do červené nebo do růžové barvy – Lindsay růžovou nenávidí, Ally nenosí skoro nic jiného – a nakonec jsme se dohodly na černé minisukni a tílku s lemem z červené kožešiny, co jsme našly ve výprodeji u Nordstroma.

Jak jsem říkala, tohle jsou jediné dvě příležitosti, kdy se *schválně* oblékáme stejně. Ale pravda je, že na naší střední, pojmenované po Thomasi Jeffersonovi, vypadají víceméně stejně všichni. Oficiální uniformu nemáme – jsme státní škola – ale stejně na devíti z deseti studentů uvidíte totéž: džíny Seven, šedé sportovní boty New Ballance, bílé tričko a barevnou flísovkou North Face. Dokonce i kluci a holky se oblékají stejně, jen naše džíny jsou přiléhavější a musíme si každý den foukat vlasy. Jsme v Connecticutu; tady jde hlavně o to, aby člověk vypadal stejně jako ti kolem něj.

Ne že by na naší škole nebyli žádní cvoci – jsou – ale dokonce i ti jsou cvoklí stejně. Zelení šílenci jezdí do školy na kole, nosí oblečení z konopí a nikdy si nemyjou vlasy, jako kdyby tím, že budou mít dredy, nějak pomohli zastavit emise skleníkových plynů. Primadony si nosí velké láhve citronového čaje, na krku mají šály dokonce i v létě a při hodinách odmítají mluvit, protože si „šetří hlas“. Členové Matematické ligy mají vždycky desetkrát tolik knížek co ostatní, jsou jedni z mála, kdo ještě používá šatnové skříňky, a chodí po škole s neustálým nervózním výrazem, jako by jen čekali, kdy na ně někdo vyskočí a udělá „baf“.

Ale mně to nevadí. Lindsay a já spolu občas plánujeme, že odsud po maturitě utečeme do New Yorku a nastěhujeme se do loftu k jednomu tatérovi, kterého zná její nevlastní bratr, ale v hloubi duše se mi bydlení v Ridgeview líbí. Je to uklidňující, chápete mě?

Nakloním se dopředu a pokouším se namalovat si řasy a nevypíchnout si přitom oko. Lindsay nikdy nebyla žádný zvlášť klidný řidič a má tendenci občas nečekaně strhnout volant, prudce brzdit a pak zase dupnout na plyn.

„Doufám, že mi Patrick pošle růži,“ prohlásí Lindsay, pře-

jede plnou rychlostí jednu stopku a na té další zadupne brzdu, div si nezlomím vaz. Patrick je Lindsayin kluk, nebo přesněji řečeno kluk, se kterým se pořád rozchází a zase dává dohromady. Jen od začátku školního roku se už rozešli třináctkrát, což je zatím rekord.

„Musela jsem sedět vedle Roba, když vyplňoval žádost,“ řeknu a obrátím oči v sloup. „Bylo to jako nucené práce.“

Rob Cokran a já spolu chodíme od října, ale já jsem do něj byla zamilovaná už od šesté třídy, kdy byl ještě moc cool, než aby se mnou třeba jenom promluvil. Rob byl moje první láska, nebo aspoň moje první *opravdová* láska. Jednou jsem sice ve třetí třídě políbila Kenta McFullera, ale to se nepočítá, protože jsme si jenom vyměnili prstýnky z pampelišek a dělali jsme, že jsme manželé.

„Loni jsem dostala dvaadvacet růží,“ Lindsay vyhodí špačka z okýnka a usrkne kafe. „Letos chci pětadvacet.“

Každý rok před Kupidovým dnem připraví školní rada před tělocvičnou stánek. Tam se prodávají Valogramy – růže s přípevněným přáníčkem, dva dolary za kus – které může člověk koupit a poslat kamarádům a kamarádkám. Ty potom během dne roznášejí Kupidové – naši bůžci lásky (obvykle holky z prváku nebo z druháku, co si chtějí udělat oko u starších).

„Já budu spokojená s patnácti,“ řeknu. To, kolik člověk dostane růží, se hrozně sleduje. Podle toho, kolik kdo má růží, se pozná, jak moc je, nebo není oblíbený. Je špatné, když jich dostanete míň než deset, a vysloveně ponižující, když je jich míň než pět – to v podstatě znamená, že je člověk ošklivý nebo neznámý. Nejspíš oboje. Lidi občas sbírají ztracené růže, aby to vypadalo, že jich mají víc, ale stejně se to vždycky pozná.

„Tak co,“ střelí po mně Lindsay pohledem. „Těšíš se? Velký den. Slavnostní otevření.“ Zasměje se. „Vlastně doslova, co?“

Pokrčím rameny, obrátím se k oknu a dívám se, jak můj dech zamlžuje sklo. „O nic moc nejde.“ Robovi rodiče jsou tenhle víkend pryč a asi před čtrnácti dny se mě zeptal, jestli bych u něj mohla zůstat přes noc. Věděla jsem, že se vlastně ptá, jestli s ním chci spát. Párkrát už jsme se dostali tak na půl cesty, ale to bylo vždycky na zadním sedadle BMW jeho táty nebo v něčím suterénu nebo v mém pokoji, když nahoře spali naši, a vždycky se mi zdálo, že takhle to není ono.

Takže když mě požádal, ať u něj zůstanu přes noc, bez rozmýšlení jsem souhlasila.

Lindsay vyjekne a plácne dlaní do volantu. „O nic nejde? To si děláš srandu? Moje mrně mi vyrostlo!“

„Prosím tě.“ Cítím na krku teplo a vím, že nejspíš budu celá červená a flekatá. Stane se to vždycky, když jsem v rozpacích. Všichni dermatologové, krémy ani pudry v celém Connecticutu s tím nic nenadělají. Když jsem byla mladší, děti na mě pokřikovaly: „*Je to rudé, je to bílé, je to divné, co je to? Sam Kingstonová!*“ Zavrtím hlavou a setru zamlžené okno. Svět venku se třpytí jako nalakovaný. „Kdy jste to ostatně dělali vy s Patrickem? Tak před třemi měsíci, ne?“

„To jo, ale od té doby si ten ztracený čas vynahrazujeme.“ Lindsay nadskakuje na sedadle.

„Nebuď nechutná.“

„Neboj, malá. To bude dobrý.“

„Neříkej mi malá.“ Tohle je taky důvod, proč jsem ráda, že jsem se rozhodla se dneska v noci s Robem pomilovat: aby si ze mě Lindsay a Elody pořád neutahovaly. Naštěstí je Ally ještě panna, což znamená, že ani nebudu úplně poslední. Někdy mám pocit, že z nás čtyř jsem vždycky já ten přivažek, trpěný pasažér. „Říkám ti, že o nic moc nejde.“

„No, když myslíš.“